# Skandinaviens Stjerne.

## Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 11. | Den 1ste Marts 1891. | 40de Aargang.

## Jøderne og Indianerne.

(Af E. H. A.)

Det er med stor Interesse at de, som iagttage Tidernes Tegn, bevidne mange højst mærkværdige Omvekslinger, som stadigt foregaa blandt Jordens Nationer. Til den, som tror paa udtalte Profetier af Guds inspirerede Tjenere i svundne Tidsaldre, er det et herligt Vidnesbyrd om Guds Plan i at styre og kontrolere Menneskets Skjæbne. Endog til den som antager, at Gud ikke tager noget Hensyn til Menneskets Bestræbelser — men paastaa, at han ikke tager noget Hensyn til dets ringe Anstrængelser — burde de underfulde Tildragelser som dagligen foregaa, være et tydeligt Bevis for, at Herren regjærer og styrer sin ganske Skabning. Det er en meget besynderlig Filosofi, hvilken Mange tilsyneladende benytter sig af, nemlig, at Gud ikke befatter sig med Noget som foregaar her paa Jorden. At Skaberen, af denne herlige Klode og dens Beboere, skulde have udvist saa megen Omsorg med at arrangere alt det Skabte i en saa fuldkommen Orden, som vi se det, og derefter undlade at drage den mindste Omsorg for samme, men tvertimod overlade det Hele til Skjæbnen, at opfylde dets Skabelses Maal, er højst urimeligt og ingenlunde Tilfældet, thi den almægtige Skaber er ligesaa meget interesseret i Forløsningens store Plan og Menneskeslægtens Frelse nu, som han var i Begyndelsen og i Fortidens Generationer. Da aabenbarede han sig for sine Tjenere og underviste dem som skulde udføre et eller andet Arbejde til hans Navns Forherligelse paa Jorden, og udviste særegen Interesse i alle Menneskets Anliggender. Eftersom den Almægtige i Fortiden aabenbarede sin Vilje til sine udvalgte Tjenere, er det rimeligt for os, at fatte den Slutning, som Skriften siger: „Herren gjør ikke Noget, uden at han har aabenbaret sin Hemmelighed for sine Tjenere, Profeterne." Dette har altid været Tilfældet og det vil vedblive saaledes, indtil det som er fuldkomment skal

komme. Ingen Person skulde derfor indbilde sig, at Gud ikke befatter sig med nogen af denne Verdens Tildragelser i Dag, men tvertimod burde det være Alles Ønske, at gjøre sig bekjendt med hvad Gud har aabenbaret og hvad som allerede har gaaet i Opfyldelse, samt hvad der er i Færd med at blive opfyldt, og ved denne Fremgangsmaade blive i Stand til at undgaa en saadan Dumhed, som at anstrænge deres Indflydelse imod en almægtig og retfærdig Guds Vilje.

Den Forfølgelse som have fulgt Jøderne fra den Tid de overtraadte Guds Bud og indtil denne Dag, er et af de tydelige Bevis som stadfæster, at Guds Ord aldrig fejler, men opfyldes. Joderne have visselig blevne „adspredte blandt alle Folk fra den ene Ende af Jorden til den anden", og ikke fundet „Rolighed" eller „Hvile". De have visselig blevne adspredte blandt Hedningerne, og drevne fra deres eget Land til alle Verdensdele — en bogstavelig Opfyldelse af Guds Profeters Forudsigelser, om de overtraadte Lovene. Israel blev adspredt; og Evangeliet, hvilket Jøderne forkastede naar Forløseren kom til dem, har blevet givet til Hedningerne. Profetierne, som vare udtalte angaaende dem, opfyldes endog i vor Tid, saaledes som er Tilfældet med deres Forfølgelse i Rusland. Trods Andragender ere blevne indsendte fra frisindede civiliserede Nationer — saadanne som England og Amerika, om at lade dem være i Fred, samt at de maa faa nyde de Rettigheder som tildeles andre Mennesker — ere dog alligevel Forfølgelserne fortsatte, og det ulykkelige Folk, hvis Forfædre forkastede Guds Love og korsfæstede Frelseren, udstødte og ikke regnede blandt Nationerne.

Guds Straffedomme have ikke alene faldt paa Juda, men tilsyneladende have de ogsaa blevet udgydt over dem, som vare ledede bort fra Jerusalem ved Guds Magt til det amerikanske Kontinent.

I Overensstemmelse med de inspirerede Optegnelser, som findes i Mormons Bog, forlod nogle Personer Jerusalem i Zedikiahs Regjæringstid, og bleve ledede til det vestlige Kontinent ved Guds Magt, og vare forjættede Beskyttelse og Fremgang i det nye Land, om de vilde holde Herrens Befalinger, samt at de der skulde finde Ly for Guds Vrede, som var ligeved at blive udgydt over deres Brødre, hvilke havde afveget fra Guds Veje. Mormons Bog er en historisk Beskrivelse om Herrens Handlemaade med dette Folk — Nephiterne og Lamaniterne — og i Lighed med Bibelen indeholder den vigtige Profetier udtalte af Guds Mænd, som fra Tid til anden vare kaldede til at advare Folket. I denne Bog kan Læseren finde Forudsigelser angaaende den Skjæbne, som vilde ramme dem, dersom de afvege fra den rette Vej, hvilken Gud havde udpeget for dem, og i Lighed med Profetierne i Bibelen have de i Sandhed blevne opfyldte. Efter mange forskjellige Omvekslinger, i hvilke de havde Anledning til at drikke af Lykkens og Velstandens Bæger samt nyde den Fred og Glæde som Lydighed til Guds Befalinger medbringe, begyndte ogsaa de at vandre paa forbudte Stier, og Guds Forbandelser hvilede over dem for deres Ulydighed, indtil Nephiterne vare aldeles udryddede, og Levningen af Lamaniterne forandret i Hudfarve og fornedret i Levemaade. Disse ere de amerikanske Indianere, saaledes som de befandt sig da den store Navigatør Columbus først satte sine Fødder paa det ukjendte Land, og den opgaaende Sol af europæisk Civilisation først

sendte sine Straaler paa den nye Verdensdel. Men Indianeren, med alle de Forbandelser som hvilede over ham for hans Ulydighed, synes endda ikke at have blevet straffet tilstrækkelig. De vidstrakte Marker og græsklædte Sletter paa det amerikanske Kontinent tilhørte ham; han strejfede frit omkring blandt de tusinde Høje og opslog sit Telt uforstyrret ved de klare Vande; hans Høvdinger vare mægtige; hans Stammer og Krigere uforfærdede. Han regjerede over Alt han saa; Bøffel og Hjort tjente til hans Føde, og det var Ingen til at sige ham Nej, eller til at forstyrre hans ubestridte Rettighed i hans vidstrakte Herredømme. Han var begavet med en stor og stærk Statur, og Tidsaldrene havde ikke aldeles udslettet alle Mærker til den Intelligentse, som den Almægtige skjænkede Fader Abraham, til hvem han gav følgende Velsignelse: „Derfor vil jeg storligen velsigne dig og meget mangfoldiggjøre din Sæd, som Stjernerne paa Himmelen, og som Sand, der er ved Havets Bred . . og udi din Sæd skulle alle Folk paa Jorden velsignes, fordi du lød min Røst." Men lig deres Brødre i Østen havde Indianerne overtraadt Guds Love, og de forudsagte Straffedomme fulgte, saaledes som profeteret af Herrens inspirerede Mænd.

Vi ere Alle bekjendte med Historien om Jerusalems Ødelæggelse; den store Stad var jævnet med Jorden og dens Indbyggere, som vi se, ere adspredte blandt alle Jordens Nationer. Det Folk, som rejste til Amerika forkastede ogsaa Guds Befalinger, og Straffedomme fulgte paa samme Maade; de bleve adspredte og plyndrede indtil den fattige Levning, som nu findes paa Jorden, er kun en Skygge af dette Folks fordums Styrke.

Og her, som en Afvigelse, lad os i nogle faa Ord betragte Indianernes Stilling, og den Behandling som de have erholdt af den amerikanske Regjæring — hvilken er blandt de mægtigste af Jordens Nationer; den har behandlet Indianerne paa en skammelig Maade, og er ikke i Stand til at give nogen Aarsag derfor. Den mægtige Regjæring som var oprettet med det Maal for Øje, at Landet skulde blive et Tilflugtsted for de Undertrykte af alle Nationer og en Beskyttelse for de Fries Hjem, har gaaet modstridende al Fornuft i Behandlingen af dette fattige Folk — Efterkommerne af dem som vare Landets Ejere, hvilke burde have været de første til at modtage dens Beskyttelse. Tvertimod have de blevne drevne, plyndrede, berøvede og stødte tilside af den angribende hvide Mand. Deres Land er taget fra dem; de ere nægtede de samme Rettigheder, som tildeles deres Sejrherre, vedrørende deres eget Land; de ere blevne nægtede Stemmeret; de ere blevne berøvede deres Hjorder, deres Frihed, ja, Alt hvad de havde kjær! Sandt, de have kraftløst gjort Modstand mod alt dette, men skulde vi dadle Løvinden fordi hun søger at ødelægge det Barn, hvis Moder er paa Jagt efter den unge Løve? For et Tidsrum af omtrent fire hundrede Aar har den røde Mand blevet jaget og adspredt i sit eget Land, saa at det sluttelig kan blive sagt om den en Gang stolte Nation der trivedes i den nye Verden, som det var sagt om dette Folks Forfædre: „Og du skal føle dig for om Middagen, ligesom den Blinde føle sig for i Mørket, og du skal ingen Lykke have paa dine Veje, og du skal lide idel Vold alle Dage, og ingen skal frelse dig." Dersom Noget fattes, for at bevise hvor tyde-

ligt disse Ord, der vare udtalte mod hans Forfædre, ere blevne opfyldt over denne Grén af Judæ Stamme, behøve vi kun at henvise til de sidste Grusomheder udførte mod de stakkels Indianere af den amerikanske Regjæring, foraarsaget ved den slette Behandling der tildeltes den røde Mand af Regjæringen, (som fejlede i at betale Indianerne de lovede Penge for deres Land), og ved dens Agenter, som bedrog dem for deres Rationer. Det nylig udførte rørende Drab af Indianerhøvdingen Sitting Bull og hans Søn, samt en Afdeling af Indianere, hvilke først vare lokkede til at opgive deres Vaaben, danner et af de mange Blade i den mørke Historie af dette Lands Beskrivelse. Forfølgelsen mod Jøderne i Rusland kunne sammenlignes med Behandlingen af Indianerne i Amerika. Men hvad skal man sige om Retfærdigheden af at indføre den indskrænkede og dovne Neger fra Afrika, og give ham Besiddelse i Amerika og anvende Millioner af Dollars og Strømme af Blod for at give ham Frihed og Stemmeret, medens den brave og mere intelligente Indianer — den Indfødte og virkelige Ejer af Landet — er nægtet disse Rettigheder og desuden fordreven ind mellem Bjerge og ud i de golde Ørkener, samt røvet og plyndret, ja, sat paa den yderste Grænse af virkelig Ødelæggelse! Desuagtet er dette hvad som har blevet udført. Det kunde umulig blive en mere bogstavelig Opfyldelse af Profetierne udtalte til hans Fædre: „Den Fremmede, som er midt iblandt dig, skal stige højere op over dig; men du skal stige dybere og dybere ned. Han skal laane dig, og du skal ikke laane ham; han skal være Hoved, og du skal være Hale."

Ved at gjøre disse Betragtninger over det profetiske Ord, kunne vi letteligt forstaa at disse Udtalelser, som vare gjorte angaaende Israels Adspredelse og Jødernes Forfølgelse, ere blevne bogstavelig opfyldte.

Der ere Hundreder af Tilfælde som kunne nævnes, i hvilke Profetiernes Forudsigelser ere blevne opfyldte, og som vilde bevise vor Paastand at Gud virkelig tager Interesse i Menneskeslægten og gjør den bekjendt paa Forhaand med sine Hensigter, saa at de som ere vise kunde berede sig for Tildragelser som vilde finde Sted. Det er derfor fornuftigt at forvente at Profetierne, som endnu ikke ere opfyldte, hvilke vare udtalte af de samme Guds Tjenere, ville ligeledes blive opfyldte. Det er ligesaa sikkert at Profetierne som omhandle Jødernes Indsamling og Jerusalems Herlighed i de sidste Dage ville blive opfyldte, som de hvilke forudsagde Adspredelsen og Ødelæggelsen ere blevne opfyldte. Den hellige Skrift er rig paa profetiske Udtalelser angaaende Jødernes Tilbagevenden til deres Fædres Land og Opbyggelsen af samme. Angaaende dette Emne siger Herren ved sine hellige Profeters Mund:

„I min Vrede slog jeg dig, men i min Naade forbarmede jeg mig over dig . . . Istedetfor at du var forladt og forhadt, saa at Ingen gik derigjennem, vil jeg gjøre dig til en evig Herlighed, til en Fryd fra Slægt til Slægt."

„Og de skulle bygge de Steder, som laa øde fra fordums Tid, og rejse, hvad der fra Fortiden af var ødelagt, og paany opføre de øde Steder, som laa i Grus fra Slægt til Slægt."

„Og jeg vil tage Eder fra Hedningerne og samle Eder ud fra alle Landene og lade Eder komme til Eders Land."

„Og Landet, som var lagt øde, skal dyrkes, istedetfor at det laa øde for hvers Øjne, som gik igjennem det."

Den hellige Skrift indeholder ikke alene mange Forjættelser om Fædernes Tilbagevenden, men ogsaa mange herlige Forjættelser angaaende det adspredte Israels Indsamling i de sidste Dage — et Arbejde, som nu er paabegyndt, hvorved Profetierne opfyldes — i hvilket, som vi ere underrettede: „Herrens Huses Bjerg skal være grundfæstet ovenpaa Bjergene og ophøjet over Højene; og alle Hedninger skulle strømme til det."

Ligeledes ere mange herlige Forjættelser optegnede i Mormons Bog, hvilke bevise, at en Forløsningsdag skal oprinde for Indianeren, naar han skal igjen omvende sig til Gud, blive hvid og behagelig, og atter nyde Herrens Velsignelser, forjættede til hans Forfædre: I Betragtning af „Messia-Bevægelsen," som nylig fandt Sted blandt Indianerne, i hvilken den Paastand blev gjort, at Jesus havde aabenbaret sig og fortalt dem om sin Gjenkomst til Jorden, er det ikke urimeligt at antage, at den Dag ikke er langt borte, naar den røde Mand vil have Anledning til at bo i Fred, og blive bekjendt med Guds Vilje, samt erfare Opfyldelsen af de herlige Forjættelser, som vare ham givne, endskjøndt vi i Dag ere stillede overfor alle naturlige Antydninger til det modsatte.

Vi kunne ikke andet end erkjende, at mange af Guds Forjættelser ere blevne bogstavelig opfyldte, og følgelig kunne vi ogsaa forvente, at uopfyldte Profetier ville blive opfyldte i en nær Fremtid. Ved at drage denne Slutning er der en ligefrem Pligt foran os, hvilken er, at vi skulde gjøre os bekjendte med hvad Gud har tilkjendegivet ville finde Sted, og derefter danne vort Levnet saaledes, at vi ikke skulde komme i Modstrid til hans evige og uforanderlige Beslutninger, men hellere virke med al vor Energi for Forfremmelsen af hans mægtige Hensigter, thi Herren „vil handle underligen med dette Folk, underligt, ja vidunderligt," og „den Lille skal blive til Tusinde, og den Ringe til et stærkt Folk; jeg Herren, jeg vil lade det hasteligen ske i sin Tid."

---

# Palæstina.

Følgende er et Uddrag af et interessant Foredrag, angaaende det „hellige Land", som Ældste J. M. Sjødahl fornylig holdt i 14de Wards Forsamlingslokale i Saltsøstaden. En talrig Tilhørerskare havde indfundet sig og Taleren, som har tilbragt en længere Tid i Palæstina, fulgtes med levende Interesse.

Efter nogle indledende Bemærkninger oplæste Taleren følgende Profetier, angaaende Jøderne og deres Land: (3 Mos. 26, 14—39):

„Men dersom I ikke ville lyde mig og ikke gjøre alle disse Bud, og dersom I ville foragte mine Skikke, og dersom Eders Sjæl væmmes ved mine Befalinger, saa at I ikke gjøre efter alle mine Bud, men tilintetgjøre min Pagt, da vil jeg ogsaa gjøre Eder dette: jeg vil hjemsøge Eder med Forfærdelse, Svindsot og hidsig Feber, som skal fortære Eders Øjne og bedrøve Eders Sjæl; og I skulle faa Eders Sæd forgjæves, og Eders Fjender skulle opæde den. Og jeg vil sætte mit Ansigt mod

Eder, og I skulle blive slagne for Eders Fjenders Ansigt, og de, som Eder hade, skulle regjere over Eder, og I skulle fly, skjøndt Ingen forfolger Eder. Og ville I ikke endda formedelst disse Ting lyde mig, da vil jeg lægge syv Gange mere til, for at tugte Eder for Eders Synder.

Og jeg vil bryde Eders Styrkes Hovmod, og jeg vil gjøre Eders Himmel som Jern og Eders Jord som Kobber. Og Eders Kraft skal fortæres forgjæves, og Eders Jord skal ikke give sin Grøde, og Træer i Landet skulde ikke give sin Frugt. Og dersom I endda vandre modvilligen med mig, og ikke ville lyde mig, da vil jeg lægge syv Gange mere til over Eder med Slag, efter Eders Synder. Og jeg vil sende vilde Dyr iblandt Eder, og de skulde berøve Eder Eders Børn og ødelægge Eders Kvæg og formindske Eder, og Eders Veje skulde blive øde. Og dersom I ved disse Ting ikke ville lade Eder tugte af mig, men I ville vandre med mig modvilligen, da vil jeg og vandre med Eder modvilligen, og jeg, ja jeg vil slaa Eder syv Gange mere for Eders Synders Skyld. Og jeg vil føre et hævnende Sværd over Eder, som skal hævne min Pagt, og I skulle forsamles i Eders Stæder, og jeg vil sende Pest midt iblandt Eder, og I skulle gives i Eders Fjenders Haand. Naar jeg formindsker for Eder Brøds Forraad, saa skulle ti Kvinder bage Eders Brød i en Ovn, og give Eders Brød igjen efter Vægt; og I skulle æde og ikke mættes. Og dersom I ved disse Ting ikke ville lyde mig, men vandre med mig modvilligen, da vil jeg og vandre med Eder i Vrede modvilligen, og jeg, ja jeg vil tugte Eder syv Gange mere for Eders Synders Skyld. Og I skulle æde Eders Sønners Kjød og æde Eders Døtres Kjød. Og jeg vil ødelægge Eders Høje og udrydde Eders Solbilleder og kaste Eders døde Kroppe ovenpaa Eders styggе Afguders Kroppe, og min Sjæl skal væmmes ved Eder. Og jeg vil gjøre Eders Stæder til en Ørk og lægge Eders Helligdomme øde, og jeg vil ikke lugte til Eders Offeres søde Lugt. Og jeg vil gjøre Landet øde, at Eders Fjender, som bo i det, skulle grue derfor. Men Eder vil jeg sprede iblandt Hedningerne og drage Sværdet ud efter Eder og Eders Land skal vorde øde, og Eders Stæder skulle vorde en Ørk. Da skal Landet faa nok af sine Sabbater, alle de Dage det ligger øde, og I ere i Eders Fjenders Land; da skal Landet hvile, og faa nok af sine Sabbater; alle de Dage, det ligger øde, skal det hvile, fordi det ikke hvilede paa Eders Sabbater, da I boede deri. Og dem, som blive tilovers af Eder, dem vil jeg gjøre saa blødhjærtige i deres Fjenders Lande, at et rystet Blads Lyd skal jage dem, og de skulle fly, som man flyr for Sværd, og falde, skjøndt Ingen forforfølger dem. Og den Ene skal falde over den Anden, som for et Sværd, endog Ingen forfølger dem; og I skulle ikke kunne holde Stand for Fjenders Ansigt. Og I skulle omkomme iblandt Hedningerne, og Eders Fjenders Land skal fortære Eder. Men de, der blive tilovers af Eder, de skulle svinde hen ved deres Misgjerninger, i Eders Fjenders Lande; ja de skulle svinde hen ved deres Fædres Misgjerninger, som hvile paa dem."

Denne Profeti udtaltes for mere end tre Tusinde Aar siden paa en Tid, da Folket endnu ikke havde vandret ind i det forjættede Land og selvfølgelig ikke havde bygget Steder eller plantet Vingaarde. Følger vi nu Historiens Gang, saa finde vi, at Israels Børn i Stedet for at forfalde og adspredes

voxer og tiltager i Velstand og Magt. De bygger Steder og Byer; Landet opdyrkes, Handel og Skibsfart blomstrer indtil paa den store Heltekonge Davids, Tid de omboende Folk ligger kuede for Israels Fødder. Og paa Salomons Tid talte det lille Land henved fem Millioner Mennesker. Den, som paa den Tid skuede ud over de smukke Bjerge og Dale og saa de frugtbærende Agre, de yndige Vinplantninger, de smukke Byer, som bekrandsede hver lille Højde, kunde vel have fristet til at betragte Moses som en gammel Taabe, da han i saa frygtelige Udtryk spaaede om en Tid af Forfald og Adspredelse. Der var den Gang Intet, som for det ydre Øje tydede paa noget saadant.

Men Opfyldelsen af Moses Spaadom var paa Salomons Tid ikke langt borte. Afguderi indførtes. Israel forglemte deres Fædres Gud. Profeter opstod og advarede Folket paany, men det modtog ikke Advarselen. Hævnens Tordenvejr trak sig sammen over deres Hoveder. Endnu var det Tid til Bedring, men Bedringen kom ikke; Straffen derimod. Folket bortførtes i Fangenskab, og Landet lagdes i Ruiner.

Og hvorledes ser Palæstina ud den Dag i Dag?

Taleren omtalte nu nogle af de Steder, som han havde besøgt. Han dvælede ved det Indtryk han fik, da han for første Gang saa Jerusalem, den store Konges Stad, og fortalte nogle af sine Erfaringer paa dette Sted. Indkommen i Staden forbauses man over de snevre og smudsige Gader, hvor to Vogne umulig kunne passere hinanden, hvorfor man transporterer alle Handelsvarer paa Kameler, Æsler og Heste. Mange Steder i Jerusalem er hellig Grund. Tempelpladsen, hvor en Gang Salomons skjønne Tempel stod, er et af disse Steder. Men med Undtagelse af den Del af Tempelpladsen, som optages af Moskeerne, er det Hele overvoxet med forskjellige Slags Ukrudt. Her spiller Overtroen en stor Rolle i de muhammedanske Bygninger. Som Exempel paa denne Overtro anføres følgende: Under selve Tempelpladsen er en rummelig Hule, som paastaas at have været benyttet af Salomon til Stald for sine mange skjønne Heste. Man kan se, at der en Gang har været meget Arbejde nedlagt paa Indretningen af denne Hule. Men nu er det en ynkelig Ruin. De muhammedanske Pilgrimme, som aarlig besøge Jerusalem, gaa naturligvis ogsaa ind i denne Hule. De mene nu, at Stenene der har en forunderlig Spaadomsaand. De bygge derfor en lille Høj af Stene saaledes at en Sten lægges op for hvert Medlem af Familjen. Falder saa nogen af disse Stene ned af Højen, saa er det et Bevis for, at et Medlem af Familjen skal dø.

Maria Bjerg og Zions Bjerg ejes af Tyrkerne, medens en Del andre hellige Steder ejes af de Kristne. Men, Skam at sige, selv i den Kirke, de Kristne udpege som det Sted, hvor Frelseren led Døden og senere begravedes, maa tyrkiske Soldater holde Vagt og se til, at de Kristne ikke slaa hinanden ihjel. Og dog hænder det ved visse Lejligheder, at de uvidende Pilgrimme i deres blinde fanatiske Iver tramper hinanden ned.

Taleren omtalte fremdeles nogle af Jerusalems Omgivelser, nemlig det smukke Oliebjerg med Betanien, hvor Jesus boede den sidste Uge af sit Liv paa Jorden, da han var Gjæst hos Lazarus, Martha og Maria. Byen er en lille elendig Stenrøse, men Araberne viser Levningerne af Lazarus' Hus saavel som hans Grav.

Bethlehem, Nazareth, Tiberias, Bjerget Tabor og Karmel omtaltes ogsaa i Korthed.

Overalt, ytrede Taleren, ser man kun Levningerne af en stor, men svunden Fortid. Og ikke blot Stederne og Byerne, men hele Landet ligger i Ruiner.

Tegnene tyde dog paa, at denne lange Nats Skygger skal vige for en ny Morgensols Lys. De Forsøg, som gjøres paa at kolonisere Landet, give meget gode Resultater. Jøderne have i det mindste fire meget smukke Kolonier, og virksomme Landbrugsskoler, hvor Ungdommen uddannes til en videnskabelig og praktisk Behandling af Jordbruget.

Mange Mennesker have den fejlagtige Opfattelse, at Landet er ufrugtbart. Men det viser sig, at hvor Arbejde og Kapital nedlægges, erholdes gode Renter. Der er ingen egentlig Forbandelse over Jorden, men vel over den Dovenhed og Ligegyldighed, som er de mest fremragende Træk hos de Indfødte.

Den tidlige og sildige Regn kommer nu som i fordums Dage, og den Tid nærmer sig visselig, at Sarons-Sletten, Jordan-Dalen, og Galilæets Højland skal glæde Øjet med deres herlige Produkter.

Taleren oplæste følgende Skriftsteder: Hosias 3, 4—5; Sacharias 8, 19—23; 13, 7—9; 14, 1—11; Rom. 11, 26—27 — angaaende Landets Opbyggelse i de sidste Dage, og sluttede med at læse følgende fra Lærdommens og Pagtens Bogs 98de Stykke:

„Sandelig siger jeg Eder, angaaende Eders Brødre, der er bleven plagede, forfulgte og jagede ud af deres Arveland: Jeg, Herren, har ladet disse Lidelser, hvormed de er bleven plagede, komme over dem, paa Grund af deres Overtrædelser; dog vil jeg endnu vedkjende mig dem, og de skulle være mine paa hin Dag, naar jeg vil komme og gjøre mig en synderlig Ejendom.

Jeg har svoret, og Beslutningen er gaaet ud ved en foregaaende Befaling, som jeg har givet Eder, at jeg vilde lade min Fortørnelses Sværd falde for mit Folks Skyld, og ligesom jeg har sagt, skal det ske. Min Vrede skal snart udøses uden Maade over alle Nationer, og dette skal jeg gjøre, naar deres Ugudeligheds Bæger er fuldt. Og paa den Dag skal alle de, der findes paa Vagttaarnet, eller med andre Ord, hele mit Israel frelses. Og de, der ere blevne adspredte, skulle indsamles; alle de, som have været bedrøvede, skulde trøstes; og alle de, der have hengivet deres Liv for mit Navns Skyld, skulle vorde kronede. Trøster derfor Eders Hjærter angaaende Zion; thi alt Kjød er i mine Hænder, vær stille og vid, at jeg er Gud. Zion skal ikke flyttes fra sit Sted, uagtet hendes Børn blive adspredte; de, der blive tilovers og ere rene af Hjertet, skulde vende tilbage og komme til deres Arv, de og deres Børn, med Frydesang og evig Glæde, til at opbygge Zions øde Steder; og alt dette for at Profetierne kunne vorde opfyldte. Og se, der er intet andet Sted udpeget, end det, jeg har bestemt; ej heller skal noget andet Sted blive udpeget, end det, jeg har bestemt til mine Helliges Indsamling, indtil den Dag kommer, da der ikke mere findes Plads for dem, og da har jeg andre Steder, hvilke jeg vil bestemme, og de skulde kaldes Staver til Styrke for Zions Paulun."

---

# Den 1ste Marts 1891.

## Tiendeloven.

Gud, vor evige Fader, har aldrig given en Befaling eller Lov, til sine Børn paa Jorden, uden at den har været beregnet paa at bringe Velsignelse, forsaavidt at den blev nøjagtig overholdt. Vi ere underrettede om, at denne Tilværelse, som vi for Nærværende befinde os i, er en Prøvestand — en Tid, hvori vi kunne forarbejde os vor Sjæls Lyksalighed for det Tilkommende, og det er derfor af stor Vigtighed til os, at vi blive bekjendte med Guds Bud, samt fatte den nødvendige Tro paa dem og Beredvillighed til at adlyde og efterleve samme. Der findes ingen bedre Maade hvorpaa vi kunne udvise vor Kjærlighed til Gud end netop den — at vise Lydighed til hans givne Love. Apostelen Johannes siger: „Dette er Kjærligheden til Gud, at vi holde hans Bud, og hans Bud er ikke svære."

Et af de Bud, som Herren har givet til sine Børn, er at betale Tiende — en Lov, som ikke alene er bindende for de Sidste-Dages Hellige, men for alle Adams Sønner og Døttre, hvad enten de ere Rige eller Fattige, Hellige eller Syndere, Jøder eller Hedninger. Herren forlanger en Tiendedel af alle de Midler, som hans Børn komme i Besiddelse af, hvilke Midler skulle indbetales til Guds Tjenere for at blive benyttede til Forfremmelsen af den Almægtiges Hensigter paa Jorden. Vi ere Alle bekjendte med, at Jorden og dens Fylde hører Herren til, og saaledes tilhøre følgelig vore Midler ham, som er den retmæssige Ejer. Vi ville visselig indrømme, at Gud ikke behøver vore Midler, men samtidig gjøre den Paastand, at Tiendeloven er en Lov indstiftet af Herren selv for at prøve Menneskene — eller med andre Ord, for at give os Anledning til at vise hvem vi elske — Gud eller Mammon. Herren lover Velsignelse til dem, som ere villige til at prøve ham i denne Henseende; han siger ved Profeten Malachias: „Prøver mig dog derved, om jeg ikke vil aabne Eder Himmelens Sluser, og udgyde Velsignelse over Eder i Overmaal; og i vor Tid har han tilkjendegivet sin Vilje angaaende denne Lov, idet han udtrykkeligen siger, at han fordrer af sine Børn, at de skulle „betale en Tiendedel af alle deres Indkomster aarlig, og det skal være en fast Lov for dem til evig Tid."

Den Mand eller Kvinde, som samvittighedsfuldt opfylder denne Lov vil ikke tabe Troen eller blive overladt i Mørke, men vil nyde en Fylde af Guds Aand, hvilken giver Hjertet Fred og Tilfredshed. For saadanne Personer vil ingen af Guds Bud synes svære, og Satan vil ikke have Magt til at friste eller føre dem paa Afveje. Der findes Tusinder, som kunde bevidne, at de ere blevne rigelig velsignede ved at have udvist Tro til Tiendeloven, thi Enhver, som i Oprigtighed og Tro have prøvet Herren ved at betale deres Tiende, have udfundet, at i Adlydelsen af dette Bud ligger baade timelige og aandelige Velsignelser. Saadanne Individer kunne i Sygdomstilfælde komme frem for den Almægtige med Tro, og forvente at blive bønhørte; de kunne med Tillid bede ham om Udfrielse fra Babylon og Anledning til at samles med Guds Folk i Klippe-

bjergenes Dale, ja, de kunne komme frem for Herren og med barnlig Enfoldighed sige: „O, Gud, vi have opfyldt vore Pligter, og nu forvente vi at du vil opfylde dine Forjættelser," og den Almægtige vil visselig ikke undlade at høre disse oprigtige Bønner og Begjæringer, men tildele sine Børn, som elske og lyde ham, sine udlovede Velsignelser.

Ingen skulde trøste sig med den Tanke, at de ere for fattige til at betale deres Tiende, da det er ligesaa nødvendigt for en Person, der fortjener ti Øre at betale et Øre, som det er for den, der fortjener et hundrede Kroner at betale ti Kroner, og om Sagen er forstaaet fra den rette Side, vil Lydighed til Tiendeloven foraarsage, at Vejen til Velstand og Lykke bliver aabnet for dem, som i Almindelighed kaldes Fattige, medens Andre, som ere mere fattig paa Guds Aand end de ere paa jordiske Midler, ere netop de, som en Gang vilde komme i virkelig Fattigdom, om de ikke omvende sig fra deres søvnagtige Ligegyldighed, og efterleve Guds Bud og Befalinger i Fremtiden.

De Fattige burde under alle Omstændigheder adlyde Tiendeloven, saa at de kunde have Krav paa den af Herren givne Forjættelse: „Jeg vil mangfoldiggjøre dit Forraad; jeg vil velsigne Brødet og Vandet for dig, og jeg vil borttage Sygdom fra dig," og i Forbindelse med de himmelske Velsignelser, vilde de ogsaa være berettigede til at modtage Understøttelse af Tiende, som Andre have betalt, eftersom Tienden blandt Andet benyttes til at afhjælpe de Fattiges Trang. Det er et meget tydeligt Tegn paa Vantro, naar et Medlem i Kirken ikke har sit Navn paa Tiendelisten, som hvert Aar sendes til Zion, og det er en absolut Nødvendighed at de som forvalte i Præstedømmets Embeder undervise saadanne Individer, saa at de maatte blive belærte om Herrens Vilje, og komme til at fatte Tro paa hans Forjættelser samt forfremmes i gode Gjerninger.

Vi ønske at lægge dette Princip paa de Helliges Sind til alvorlig Overvejelse, og raader Enhver til at efterkomme denne Herrens Befaling og blive berettigede til at nyde de Trofastes Velsignelser — at samles med Guds Folk i Zion, at indgaa i Herrens hellige Templer og erholde Slægters brudte Led sammenføjede, at modtage det evige Livs Nøgler og Kræfter, at blive Konger og Præster til Guds Ære og tilsidst faa Del i den første Opstandelse og i Tusindaarets Herlighed.

---

## Uddrag af Korrespondance.

Præsident C. D. Fjeldsted skriver fra Logan, Utah, den 2den Januar: „Min Interesse er fremdeles for Evangeliets Forkyndelse til Nationerne, og ikke mindst er jeg interesseret i den skandinaviske Mission. Jeg er taknemlig til min himmelske Fader, fordi Mænd bliver udsendte til at forkynde Evangeliet — saa at sige i ethvert Sprog — og det burde ikke alene betragtes som et Privelegium, men tillige en Pligt, som vi skylde vore Landsmænd, at prædike Evangeliet for dem, og dersom vore Brødre — Missionærerne — vilde virke med Iver og Energi, vide vi, at vore Medmennesker ikke kunne fremkomme paa Dommens Dag med Undskyldning om, at de ikke have hørt Sandheden. Frelsensplanen bliver

forkyndt for dem i deres eget Modersmaal, og efterat de have hørt Vidnesbyrdet vil Ansvaret hvile paa Menneskene selv, hvad enten de annamme eller forkaste Guds evige og uforanderlige Love. En god Aand eksisterer blandt de Hellige i Bjergenes Dale; Fred og Enighed raader iblandt os. Uagtet vore Modstandere bestræbe sig paa at lægge Planer for de Sidste-Dages Helliges Tilintetgjørelse, er dog deres Arbejde lig en hylende Vind omkring et Hjørne, som hyler over hvad den selv foraarsager, men standser alligevel ikke; deres Arbejde har ikke mere Virkning end et Myggstik paa en Elefanthud, thi Guds Værk skrider stadig fremad og vil i Herrens egen bestemte Tid naa sit Bestemmelsesmaal. Hils Brødrene, Hellige og Venner i Deres Nærhed."

Ældste James H. Anderson skriver fra Liverpool, England, den 24de Januar· „Jeg besøgte London den 11te dennes, og holdt et Foredrag dersteds for »The South Place Ethical Society«, hvilken er en fremstaaende Forening i Hovedstaden. Denne Forening er i Færd med at udgive et Værk, betitlet „Verdens religiøse Systemer", hvilket vil komme til at indeholde en Række Foredrag, givne af forskjellige Religionsforkyndere angaaende deres respektive Læresætninger. Præsident Young erholdt Anmodning om, at give et Foredrag over „Mormonernes Lærdomme", og jeg blev beskikket til at opfylde Foreningens Ønske. Foredraget, der var givet i samme Orden som vore Trosartikler ere skrevne, varede en Time og tyve Minutter, og var alligevel ganske kortfattet for at indbefatte vore Læresætninger — de første Principer, Myndighed, Evangeliets Gjengivelse, Kirkens Organisation, aandelige Gaver og Kræfter, samt Mormons Bogs Guddommelighed. South Place store Kapel, hvor dette Foredrag holdtes, var fyldt med opmærksomme Tilhørere. Samme Dag havde jeg den Glæde, at overvære en Daabshandling i Londons nordre Grén, hvor fem Personer vare indlemmede i Jesu Kristi Kirke."

Ældste H. M. Hansen skriver i et Brev fra Drammen, Norge, den 28de Januar: „I min nærværende Stilling, som en Forkynder af Sandheden, føler jeg mig tilfreds og velsignet. De Hellige i denne Grén udvise ved deres Gjerninger, at de ønske at tjene Gud og holde hans Bud. Med Længsel skue de frem til den Tid, da de kunne blive befriede fra Babylons Aag og faa Anledning til at samles med Guds Folk i vort elskede Bjerghjem, for der at nyde saadanne Velsignelser, som ere nødvendige for deres Fremadskridning paa Ophøjelsens Bane. Vi have gode Forsamlinger, men de ere undertiden ikke saa godt besøgte som ønskeligt kunne være. Dog ere nogle af vore Venner villige til at undersøge Evangeliets Principer og tilsidelægge saadanne Fordomme, som almindeligvis foraarsages mod os gjennem falske Rygter og usandfærdige Avisartikler. Vi nære det Haab at vore Vidnesbyrd, formedelst Guds Aands Paavirkning, vil vinde Gjenklang hos nogle af de Ædle og Oprigtige, og at vi i en nær Fremtid vil faa den Glæde at se Frugter af vort Arbejde i Herrens Vingaard. Jeg har netop modtaget Underretning fra mit Hjem, at min ældste Søn, omtrent tre Aar gammel, pludselig afgik ved Døden den 5te dennes; dette er det andet Barn, som har forladt os og gaaet hinsides siden jeg forlod Hjemmet. Det bringer Bedrøvelse til mit Sind og giver Smerte i mit Hjerte, naar jeg tænker paa den store Prøve, som min Hustru har maattet gjennemgaa i min Fraværelse, og det er kun med den Fortrøstning jeg har til min himmelske Fader, at han vil give

hende Kraft og Styrke i denne Prøvelsens Time, at jeg kan føle mig beroliget. Undertiden kan man hente Trøst, der er lig et lægende Balsam i Gjenvordigheders og Modgangs Øjeblikke, fra den Forjættelse: at desto større Prøver vi have til at gjennemgaa i dette Liv, desto større vil Lønnen blive i det Tilkommende, om vi blot forblive trofaste indtil Enden. Vi kunne sammenligne vort jordiske Liv med en Diamant, som for en længere Tid bliver gjemt i Jorden; den bliver rusten, erret og tilsyneladende værdiløs, men efter at den er blevet udgravet og gjennemgaaet en vis Proces — Jord og Rust bortfjærnes, den bliver pudset og poleret, og tilsidst passende for en Konge eller Dronning at bære. Prøver og Gjenvordigheder ere nødvendige i dette Liv, og gavnlige for os i Fremtiden; uden dem kunde vi ikke paaskjønne Velsignelser, naar de ere os tildelte. Om vi ikke havde smagt det Sure, hvorledes kunne vi vel skatere det Søde?"

Ældste T. A. Thoresen skriver i et Brev dateret Logan, Utah, den 30te Januar: „Vi har indtil Nærværende haft en meget mild Vinter, hvilket har foraarsaget ikke saa lidt Sygdom blandt Befolkningen. Aaret 1891 har saaledes tilsyneladende begyndt sin Vandring med Ulykker. Mange Børn ere blevne kaldede bort til en bedre Sfære, hvilket har bragt Mange, som ere af Ephraims Sæd og som have et Vidnesbyrd om Evangeliets Sandhed, til at leve nærmere til Herren. Flere Missionærer rejse uopholdelig blandt Folket for at prædike Evangeliet og administrere til de Syge; mange mirakuløse Helbredelser ere blevne bevidnede og Guds Gave og Kraft gjør sig gjældende i et stort Maal blandt dem som i Virkeligheden ere Sidste-Dages Hellige. Mange trofaste Hellige have desuagtet lidt Tabet af deres kjære Smaa, men føle dog i Almindelighed trøstede og anerkjende Herrens Haand i alle Ting, vidende, at det er meget bedre at lægge deres Børn i Graven medens de ere rene og uskyldige, end det vilde være at se dem opvokse, og derefter overtræde Guds Bud og Love i en saadan Grad, at de skulde falde bort fra Guds Naade. De sande Sidste-Dages Hellige gjør stadig Fremgang i det Gode, medens de, som ere sløve og ligegyldige i Opfyldelsen af deres Pligter, synes at vandre længere og længere bort fra Sandhedens Vej, og ethvert tænkende Menneske kan lettelig forstaa: at Høstens Dag nærmer sig med hurtige Skridt, da Klinten skal skilles fra Hveden."

---

## Konferencemøder.

Konferencemøderne ville blive afholdte:

| | | |
|---|---|---|
| I Aalborg | den 26de og 27de | Marts |
| „ Aarhus | „ 29de og 30te | „ |
| „ Norrköping | „ 4de og 5te | April |
| „ Malmø | „ 11te og 12te | „ |

**Edward H. Anderson,**
Præsident for den skandinaviske Mission.

---

### Afløsning.

Ældste C. M. Jensen løses fra at præsidere over Aalborg Konference,
Ældste H. M. Hansen fra at arbejde i Christiania Konference,
Ældste L. E. Larson fra at arbejde i Gøteborgs Konference,
Ældste J. Mattsson fra at virke i Stockholms Konference og
Ældste F. P. Petersen fra at arbejde i Aarhus Konference.

Ovennævnte Brødre, som have arbejdet med Flid og Utrættelighed for Herrens Sags Fremme medens de have virket i deres respektive Kald i disse Lande, ere løste med Tilladelse til at rejse tilbage til deres Hjem i Zion. Vore bedste Ønsker ledsage dem paa deres Hjemrejse over Hav og Land til vort forenede Hjem i Klippebjergenes Dale.

### Beskikkelse.

Ældste F. C. Mickelsen beskikkes til at præsidere over Aalborg Konference.

**Edward H. Anderson,**
Præsident for den skandinaviske Mission.

## Korrespondance.

Ogden, Utah, d. 27de Januar 1891.

Præsident Edw. H. Anderson.

Kjære Broder!

Det var meget interessant at læse Deres Brev angaaende Deres Besøg til de forskjellige Konferencer i den skandinaviske Mission. Brevet kaldte til min Erindring de mange behagelige Timer som jeg har tilbragt i de Helliges Selskab i Norden. I Tanken fulgte jeg Dem fra Sted til Sted; jeg kunde se de vel prydede Forsamlingslokaler, Ældsterne paa Forhøjningerne, de Helliges glade Ansigter — Alt synes at være ligesaa tydeligt for mine Blikke som om jeg selv havde været Nærværende.

De Aar jeg har tilbragt i den skandinaviske Mission er lig saa mange Juveler i min Livshistorie, og var det muligt vilde jeg gjerne leve dem over igjen. Min Virksomhed i den Mission begyndte i 1858 og endte i 1888 — en Periode af 30 Aar. Naturligvis har jeg kun tilbragt en Del af den Tid i Missionen, nemlig 13 Aar.

Det glæder mig meget at Guds Værk skrider fremdeles fremad blandt vore Landsmænd, og at der endnu findes ædle og oprigtige Sjæle, som ere villige til at adlyde Guds Bud og Love og annamme Evangeliets Principer. De skandinaviske Lande ere frugtbare Marker for Evangeliets Sæd, og i Almindelighed frembringe de bedste Frugter; jeg er overbevidst om, at Tusinder vil endnu blive udsamlede fra Østersøens skjønne Kyster til Ephraims Bjergedale.

For Nærværende synes Alt at være fredeligt i Zion; gode Følelser raader

blandt de Hellige allevegne. Vi afholdt Konference her i Ogden sidste Sondag og Mandag og havde en rigtig behagelig Fest. Præsident Geo. Q. Cannon, Apostel F. D. Richards og Ældste S. B. Young vare tilstede og gave udmærkede og passende Raad og Formaninger. O, hvor lærerigt Jesu Kristi Evangelium er! Det bliver aldrig gammelt! Kilden, fra hvilken det flyder, bliver aldrig tor; den er „det evige Livs" Kilde, fra hvilken vi Alle kan drikke og erholde Tilfredsstillelse.

Stavens Præsidentskab og Hojraadet afholder Konferencer i de forskjellige Ward (Gréne), hvilke synes at bringe et godt Resultat. Staven har 22 Ward, saa det fordrer en lang Tid at gjøre denne Rundrejse, nemlig at besøge dem Alle, dog besøge vi ethvert enkelt Ward mindst en Gang om Aaret. De Hellige skattere disse Konferencer, og paaskjonne de værdifulde Lærdomme, som ved disse Lejligheder blive givne.

Bygningen for Weber Stavs Hojskole er snart færdig; den er en prægtig Bygning i græsk-romersk Stil og har en smuk Beliggenhed ved Lesters Park.

Vi have haft en hojst mærkværdig mild Vinter. Der har næsten ingen Sne faldt i Dalene. For første Gang i Vinter hørte jeg Slædebjeldernes Klang idag. Betydelig Sne har dog faldt i Bjergene, hvilket glæder os Alle, og ikke mindst Jordbrugerne.

Med venlig Hilsen til Hellige og Venner, og maa Gud velsigne eder Alle er min oprigtige Bøn.

Deres Broder og Ven,

N. C. Flygare.

---

# Ikke-Mormoner forsvarer de Hellige.

For første Gang i de Sidste-Dages Helliges Historie har Ikke-Mormoner i Saltsostaden kommet til de Helliges Hjælp. Det er sket paa følgende Maade. Et Tidskrift, — »The Illustrated American« — som udgives i New-York, har for kort Tid siden publiceret nogle falske og ærekrænkende Artikler angaaende Utah og de Sidste-Dages Hellige. Artiklerne, der paastaaes at være skrevne af „den ældste Mormon i Klippebjergene", var af den Slags som i Almindelighed spredes blandt Folket af samvittighedsløse Demagoger og religiøse Hyklere, og vare beregnede paa at opvække Fjendskab mod de Hellige, hvilke vare beskyldte for at berede sig til Strid mod de Forenede Staters Regjæring. De anbefale at „Mormonerne" blive udryddede eller landsforviste, og opregnede mange gamle og ofte modbeviste, ondskabsfulde Usandheder, hvilke vare sammenvævede med nok forvrængt Sandhed til at gjøre dem antagelige hos Personer, som ikke ere bekjendte med den virkelige Stilling i Utah Territorium.

Saltsøstadens Byraad, hvilket bestaar udelukkende af Ikke-Mormoner, modbeviste først denne ærekrænkende Bagtalelse, og deres stærke Indvending var telegrapheret til Udgiverne. Senere fulgte en Protest fra Guvernør Arthur L. Thomas, de Forenede Staters Dommere og andre af Regjæringens Embedsmænd i Territoriet, Byens Borgermester og flere ledende Borgere.

Guvernøren sagde blandt Andet: „I min officielle Rapport for Aaret 1889 til Indenrigsministeren sagde jeg:

Klimatet i vort Territorium er behageligt, de væsentlige Indkomstkilder ere ubegrænsede, og Liv og Ejendom er fuldstændig sikker. Jeg betragtede Beretningen sandfærdig den Gang, og senere Udviklinger have udvist, at den var, og endnu er sandfærdig. I Aaret 1880, i en lignende Rapport, benyttede jeg Anledningen til at nævne Indkomstkilderne og Udviklingen af Territoriet, samt forudsagde en Periode af blomstrende Velstand; og den vedblivende Velstand i Territoriet forsvarer Alt hvad jeg har sagt. Der findes intet Sted i Unionen hvor Liv og Ejendom er mere sikker end i Utah, og det er ikke den allermindste Fare for noget borgerligt Oprør eller Forsøg paa Voldsomheder af noget Slags. Jeg forene mig med alle gode Borgere i at nedlægge Protest mod den Uretfærdighed, som her er bleven vist Folket i dette Territorium ved at publicere nævnte Avisartikler."

Præsident Woodruff skrev ligeledes et længre Brev til Tidsskriftets Udgivere, og fremholdt paa en tydelig Maade de Sidste-Dages Helliges Læresætninger, og Folkets Stilling overfor Regjæringen, hvilken er, og altid har været, af en patriotisk Karakter. Brevet blev publiceret, og istedetfor at disse Artikler vil skade de Hellige, som beregnede, vil de nu blive til deres Fordel, idet de have givet en udmærket Anledning til at fremsætte Sandheden for Landets Befolkning paa en Maade, som vil blive agtet og respekteret. Saaledes kan den Almægtige vende onskabsfulde Menneskers Forbitrelse og Vrede til Fordel for sit Folk.

## Utah Nyheder.

**Et elegant Dampskib**, der vil koste ca. 40,000 Dollars, er under Bygning i Chicago for et Interessentskab i Saltsostaden. Det bliver indrettet for Lystrejsende og skal være færdig til at tages i Brug paa Saltsøen førstkommende Sommer.

**Dampskib paa Utahsøen.** Hr. Geo. W. Thurston, en velbekjendt Forretningsmand fra Colorado, agter førstkommende Sommer at bygge et Dampskib, som vil blive sat i Fart mellem American Fork, Provo, Tintic og Goshen.

## Dødsfald.

**Ane Dam** døde den 7de Februar i Horsens. Hun var født den 27de Juni 1828, annammede Evangeliet den 17de Maj 1874, og døde som en trofast Sidste-Dages Hellig i Haab om en herlig Opstandelse.

**Peter Andreasen** født i Logan, Utah, den 14de August 1882, døde den 21de Januar 1891 i Mink Creek Idaho. Forældre og Sødskende begræde Tabet af den Hensovede.

**Georg Alvin Eriksen**, født den 22de December 1889, døde i Logan, Utah, den 24de Januar 1891. Lille Georg var en Søn af Ældste H. Eriksen, som for Nærværende er paa Mission i Sverige. Maatte Fredens Aand husvale de sørgende Forældre!

# Livet.

At „Livet er skjønt fra den Tid det begynder
Og indtil det ender ved Dødsenglens Bud" —
Er glimrende Ord — ja, thi Mange dem ynder,
Fordi de ej kjende Gjenvordigheds Skrud.

Dog „Livet er skjønt", naar vi ene betragte
Et sovende Barn, som i Vuggen er lagt;
Thi ikke med Ord kunne Mennesket magte,
At fremstille Livet i skjønnere Pragt.

Men Mange paa Jorden er stedt i stor Trængsel —
I Fattigdom, Slaveri, Mørke og Nød,
Da Livet er surt, omendskjøndt deres Længsel
Er opfyldt med Haab og Forventning saa sød.

Dog Mange paaføre sig selv megen Møje,
Fordi de foragte Guds Love og Bud,
Og om de ej Alt her paa Jorden maa døje,
Saa husk at de en Gang skal dømmes af Gud.

Men naar vore Dage paa Jorden har Ende,
Og Tiden udrunden, som os var bestemt —
Naar Budskabet lyder vi hjemad skal vende,
Mon Livet for stedse vil blive forglemt.

O nej! Thi naar Døden vi har overvundet,
Om sejrende hinsides Graven vi staa,
Da skulle vi se hvad vi ej har udgrundet,
Og „Livet for Evigt" er Lønnen vi faa.

H.

Indhold.



Kjøbenhavn.
Udgivet og forlagt af Edward H. Anderson, Lorentzensgade 14, 1ste Sal.
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).